

Sygn. akt II W 1318/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: staż. Kinga Wojtaszko

w obecności oskarżyciela skarbowego Drugiego Urzędu Skarbowego w Gdańsku – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09 maja 2017 r.

w postępowaniu w stosunku do nieobecnych

sprawy:

M. S., syna T. i M., urodzonego w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w okresie do dnia 23.04.2014 r. do 30.04.2015 r. w G. wbrew art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w Gdańsku miesięcznych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za miesiące: marzec, maj, czerwiec 2014 r. w łącznej wysokości 1.895 zł oraz podatku wynikającego z zeznania PIT-36 za 2014 r. w wysokości 580 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

I. oskarżonego M. S. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia z tym dodatkowym ustaleniem, iż działał on jako podatnik, oraz z tym doprecyzowaniem, iż czyn został popełniony w okresie od dnia 23 kwietnia 2014 r. do dnia 01 maja 2015 r., czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks i za to na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 400 zł (czterystu złotych);

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz § 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3, § 20, § 2 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat A. P. kwotę 841,32 zł (ośmiolet czterdziestu jeden złotych 32/100) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego M. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.011,32 zł (jednego tysiąca jedenastu złotych 32/100) tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 40,00 zł (czterdziestu złotych).

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. prowadził jako osoba fizyczna działalność gospodarczą. W ramach tej działalności M. S. w okresie od dnia 23 kwietnia 2014 r. do dnia 01 maja 2015 r. w G., wbrew przepisom ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, jako podatnik uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych, tj. w terminie do 20-tego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w Gdańsku zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za miesiące marzec, maj i czerwiec 2014 r., oraz następnie, w terminie do dnia 30 kwietnia 2015 r., należnego do zapłaty podatku wynikającego z zeznania podatkowego PIT-36 za 2014 r. Wysokość zaliczek z tytułu należnego podatku dochodowego od osób fizycznych za te miesiące wyniosła odpowiednio: za marzec 2014 r. kwotę 151,00 zł, za maj 2014 r. kwotę 544,00 zł, zaś za czerwiec 2014 r. kwotę 1.200 zł. Łączna wysokość niewpłaconych przez M. S. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za wskazane okresy wyniosła 1.895,00 zł, natomiast wysokość niewpłaconego podatku dochodowego należnego do zapłaty za 2014 r. wyniosła 580,00 zł.

Tę ostatnią zaległość podatkową (wraz z odsetkami za opóźnienie) M. S. uregulował dopiero w toku postępowania sądowego w niniejszej sprawie, wpłacając w dniu 08 maja 2017 r. na rzecz Drugiego Urzędu Skarbowego w Gdańsku stosowną kwotę.

/Dowód: wydruk zeznania PIT-36 za 2014 r. k. 11-12; pisemne zawiadomienie o wykroczeniu skarbowym k. 1; karta kontowa k. 2; informacje o stanie zaległości podatkowych k. 10, 102, 113; kopia dowodu wpłaty k. 112/

Oskarżyciel publiczny Drugi Urząd Skarbowy w G. oskarżył M. S. o to, że w okresie do dnia 23.04.2014 r. do 30.04.2015 r. w G. wbrew art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w Gdańsku miesięcznych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za miesiące: marzec, maj, czerwiec 2014 r. w łącznej wysokości 1.895 zł oraz podatku wynikającego z zeznania PIT-36 za 2014 r. w wysokości 580 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks.

/Akt oskarżenia k. 69-70/

Oskarżony M. S. nie był uprzednio karany.

/Dowód: dane o karalności k. 98/

Oskarżony M. S. nie złożył w niniejszej sprawie wyjaśnień. Z uwagi na najpierw niemożność ustalenia jego aktualnego miejsca pobytu, a następnie ustalenie, iż przebywa on na stałe poza granicami kraju, postępowanie toczyło się w trybie postępowania w stosunku do nieobecnych.

/Postanowienie k. 52/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony M. S. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, przy czym Sąd doprecyzował opis przedmiotowego czynu tak, aby zawierał on w sobie wszystkie znamiona przypisanego oskarżonemu wykroczenia skarbowego i jednocześnie prawidłowo oddawał czas popełnienia przedmiotowego wykroczenia.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W tym miejscu wskazać należy, iż ze wskazanego wyżej względu oskarżony nie został przesłuchany w toku postępowania w niniejszej sprawie. Tym samym materiał dowodowy ogranicza się do dokumentów, na podstawie których w ocenie Sądu można jednak ustalić w sposób pozbawiony wątpliwości stan faktyczny dotyczący sytuacji objętej zarzutem postawionym oskarżonemu, który to stan faktyczny wskazuje na popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu wykroczenia skarbowego. Podkreślić należy, iż dowodowe dokumenty zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby i we właściwej formie, ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez strony, a w związku z tym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie wykroczenia skarbowego przypisanego M. S. wynikają z dowodów dokumentarnych w postaci wydruku zeznania PIT-36 za 2014 r. (k. 11-12), pisemnego zawiadomienia o wykroczeniu skarbowym (k. 1), karty kontowej (k. 2), informacji o stanie zaległości podatkowych (k. 10, 102, 113) i kopii dowodu wpłaty (k. 112). Na podstawie wymienionych dokumentów Sąd ustalił wysokość zobowiązań podatkowych oskarżonego M. S. w zakresie dotyczącym podatku dochodowego od osób fizycznych w formie zaliczek za okresy miesięczne wskazane w zarzucie oraz następnie należnego podatku dochodowego za 2014 r., to, iż należności podatkowe w tym zakresie nie zostały przez oskarżonego uregulowane w terminach wynikających z przepisów prawa, jak również to, iż należności objęte zarzutem zostały przez oskarżonego w całości uregulowane już po upływie terminów ustawowych. Dodać należy, iż ta ostatnia okoliczność wskazuje jednoznacznie, iż oskarżony musiał być świadomy spoczywającego na nim obowiązku uregulowania tej należności i w żaden sposób nie kwestionował istnienia tego obowiązku.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że zebrany w toku postępowania materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu M. S. popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu. Sąd doprecyzował jedynie opis wykroczenia skarbowego popełnionego przez oskarżonego, tak aby w pełni oddawał on charakter działania oskarżonego, w szczególności poprzez wskazanie, iż działał on jako podatnik, a także poprawił oznaczenie daty końcowej przedmiotowego czynu. Skoro bowiem oskarżony miał możliwość zapłacenia należnego podatku dochodowego za 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r., to należy uznać, iż wykroczenie w tym zakresie, polegające na braku terminowego uregulowania przedmiotowego podatku, popełnił w dniu kolejnym, i w konsekwencji za datę popełnienia wykroczenia skarbowego w tym zakresie należy zdaniem Sądu uznać następny dzień, tj. 01 maja 2015 r.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy w zakresie dotyczącym przypisanego mu czynu. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie stanu zdrowia psychicznego i poczytalności oskarżonego. Mając to na uwadze należy przyjąć, iż M. S. jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością rozumiał znaczenie swojego czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem w zakresie obejmującym przypisany mu czyn. Należy uznać, iż oskarżony niewątpliwie zdawał sobie również sprawę z bezprawności swojego zachowania, albowiem obowiązek terminowego regulowania należności podatkowych jest obowiązkiem powszechnie znanym. Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżony działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego, celowo i umyślnie nie wpłacając w terminach ustawowych na rzecz właściwego organu zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych i następnie należnego podatku dochodowego, oraz chcąc tego. To, iż oskarżony miał świadomość spoczywającego na nim obowiązku uregulowania objętych zarzutem należności podatkowych wynika również ze wspomnianej wyżej okoliczności zapłaty przez oskarżonego przedmiotowego, zaległego podatku już po upływie terminów ustawowych do jego uregulowania.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela odnośnie kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez oskarżonego, który należało zakwalifikować jako wykroczenia skarbowe z art. 57 § 1 kks.

M. S. jako podatnik najpierw nie wpłacił w terminach ustawowych – stosownie do treści art. 44 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14 poz. 176 z późn. zm.) zaliczki miesięczne na podatek dochodowy od dochodów osiąganych z działalności gospodarczej podatnicy są obowiązani bez wezwania wpłacać w ciągu roku podatkowego w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, za który wpłacana jest zaliczka – należnych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za miesiące marzec,

maj i czerwiec 2014 r. na rachunek właściwego organu, którym był Drugi Urząd Skarbowy w Gdańsku. Następnie oskarżony na rachunek tego samego Urzędu nie wpłacił w terminie ustawowym – stosownie do treści art. 45 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych podatnik w terminie do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku podatkowym jest obowiązany wpłacić należny podatek dochodowy wynikający z zeznania albo różnicę pomiędzy podatkiem należnym wynikającym z zeznania a sumą należnych za dany rok zaliczek – należnego podatku dochodowego od osób fizycznych za 2014 r.

Zdaniem Sądu spełnione zostało również znamię uporczywego charakteru niewpłacania w terminie odpowiednio zaliczek na podatek dochodowy i następnie należnego podatku dochodowego. O uporczywości należy mówić wówczas, gdy uchylanie się ma charakter powtarzalny lub utrzymujący się długo (takie znaczenie słowa „uporczywy” wynika ze Słownika języka polskiego), a przy tym zabarwiony ujemnie z powodu złej woli sprawcy, tj. gdy sprawca ignoruje swój obowiązek, pomimo że ma obiektywnie możliwość jego wykonania. Oskarżony za okresy objęte zarzutem uzyskiwał dochody, od których po stosownym wyliczeniu powinien wpłacić na rzecz Drugiego Urzędu Skarbowego w Gdańsku stosowne zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych, czego nie uczynił i tym samym uzyskane środki musiał spożytkować na inne cele. Brak również dowodów na to, aby oskarżony M. S. podejmował próby skorzystania z dopuszczalnych ulg przy wpłacaniu podatków (np. rozłożenia należności podatkowych na raty lub odroczenia terminu ich płatności) z uwagi na ewentualny brak środków na terminowe wpłacenie podatku. Dodatkowo należy uwzględnić okoliczność, że niewpłacanie przez oskarżonego zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych dotyczyło trzech różnych okresów rozliczeniowych, a ponadto oskarżony następnie przez długi czas nie zapłacił również należnego podatku dochodowego, wynikającego w tym zakresie ze złożonego zeznania rocznego, czyniąc to dopiero w dniu 08 maja 2017 r., a więc po upływie ponad dwóch lat od ustawowego terminu do spełnienia tego obowiązku. Tak więc niewątpliwie nieregulowanie obowiązku podatkowego miało charakter powtarzalny i utrzymujący się długo, i w konsekwencji należy uznać, że długotrwałe opóźnienie w uregulowaniu podatku niewątpliwie miało charakter uporczywy we wskazanym wyżej rozumieniu. Brak również podstaw do ustalenia, aby nieregulowanie w ustawowym terminie wskazanych wyżej należności podatkowych wynikało z przyczyn niezależnych od oskarżonego, np. jego trudnej sytuacji materialnej, mając na uwadze także stosunkowo niewielką kwotę należności podatkowej, jak i to, że oskarżony następnie przebywał (i nadal przebywa) poza granicami kraju, gdzie w świetle informacji uzyskanych na rozprawie pracuje, a pomimo tego zaległe należności podatkowe uregulował dopiero w końcowej fazie postępowania sądowego w niniejszej sprawie, co oczywiście należy potraktować jako okoliczność dla niego korzystną i wpływającą w sposób łagodzący na sądowy wymiar kary, jednakże nie uchylającą konieczności uznania, że wcześniejsze nieregulowanie przedmiotowej należności miało charakter uporczywy.

W tym miejscu, z uwagi na wnioski zawarte w mowie końcowej obrońcy oskarżonego, dodać należy, iż zdaniem Sądu w niniejszej sprawie nie było podstaw do częściowego, a tym bardziej całkowitego umorzenia postępowania z uwagi na przedawnienie karalności czynu. Podkreślić należy bowiem, iż czyn oskarżonego należy potraktować jako jedno wykroczenie skarbowe, albowiem nieregulowanie początkowo zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za trzy miesiące pozostaje w ścisłym związku z późniejszym nieregulowaniem, już w nieco mniejszej kwocie, podatku dochodowego za rok podatkowy obejmujący m. in. miesiące, których dotyczyły nieregulowane w terminie zaliczki. Natomiast przy potraktowaniu zachowania oskarżonego całościowo, jako jednego wykroczenia skarbowego, nie sposób uznać, aby doszło już do przedawnienia karalności przedmiotowego czynu, albowiem z uwagi na treść art. 51 § 1 i 2 kks przedawnienie karalności rozpatrywanego czynu nastąpi dopiero z dniem 31 grudnia 2018 r.

Uznając oskarżonego M. S. za winnego popełnienia opisanego wyżej wykroczenia skarbowego kwalifikowanego z art. 57 § 1 kks Sąd na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 400 zł. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 12 § 2 kks oraz art. 13 § 1 kks jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz pozwoleń na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tym miejscu wskazać należy, iż za przypisane oskarżonemu wykroczenie skarbowe możliwe było wymierzenie kwotowej kary grzywny w wysokości od jednej dziesiątej minimalnego wynagrodzenia do nawet dwudziestokrotnej

wysokości minimalnego wynagrodzenia. Tak więc wymierzona oskarżonemu kara jest zdecydowanie bliższa dolnej ustawowej granicy możliwej do wymierzenia kary i nie sposób uznać jej za nadmiernie surową.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę okoliczność, iż niewpłacanie przez oskarżonego podatku miało charakter stosunkowo długotrwały. Z kolei jako okoliczności łagodzące, mające przewagę nad wskazaną okolicznością obciążającą, należy potraktować uprzednią niekaralność oskarżonego, stosunkowo nieznaczną łączną wysokość niewpłaconego przez oskarżonego podatku dochodowego od osób fizycznych, a także to, że przed wydaniem wyroku w niniejszej sprawie oskarżony należność tę uregulował w całości. Ta ostatnia okoliczność, przy uwzględnieniu wspomnianej wyżej okoliczności obciążającej, zdaniem Sądu nie stanowi jednak wystarczającej podstawy do zastosowania postulowanej przez obrońcę oskarżonego instytucji odstąpienia od wymierzenia kary. W szczególności w kwestii tej nie znajduje zastosowania art. 57 § 2 kks, skoro oskarżony uregulował część zaległych należności podatkowych już po wszczęciu postępowania w niniejszej sprawie, ani też wskazywany przez obrońcę art. 19 § 4 kks, albowiem nie jest możliwe orzeczenie w niniejszej sprawie przepadku przedmiotów. W ocenie Sądu trudno mówić również o wypadku zasługującym na szczególne uwzględnienie, określonym w art. 19 § 1 pkt 2 kks.

Sąd orzekł również o kosztach procesu. Przede wszystkim na podstawie stosownych przepisów zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat A. P. kwotę 841,32 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Ponadto Sąd na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk wobec wydania wyroku skazującego zasądził od oskarżonego M. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.011,32 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 40,00 zł (jej wysokość wynika z treści art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Na pozostałą część kosztów procesu składają się wydatki poniesione w toku postępowania przez Skarb Państwa w związku z tzw. ryczałtem pocztowym, uzyskaniem danych o karalności oskarżonego oraz przyznaniem obrońcy oskarżonego zwrotem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. W ocenie Sądu w postępowaniu w niniejszej sprawie nie ujawniły się okoliczności, które przemawiałyby za zwolnieniem oskarżonego od przedmiotowego obowiązku.

SSR Andrzej Haliński

Sygn. akt II W 1318/16

Z/:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

Gdańsk, 05.06.2017 r.

SSR Andrzej Haliński